

РЕШЕНИЕ

№ 10641

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2176** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. П. Ч. срещу решение № ПИ-49/15.02.2024 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Претендира разноси. Представя списък.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от жалбоподателя.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 15.02.2024 г. е отхвърлена жалбата на Ч. срещу постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ от 17.01.2024 г. С последните е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в три банки, както и заповор върху вземане на Ч. от работодателя Т. П. ЕООД и върху МПС. Представени са доказателства за собственост на МПС.

ПНПОМ е издадено на база на искане от Гърция, съдържащо се в Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки /л. 46/. В документа е описан видът на вземанията, а именно такива за ДДС, посочени поотделно като размери и лихви върху тях. Общият размер на вземанията е 218 471,64 лева /л. 65 гръб/. Приложен е и втори

документ от Гърция /л. 66/ във връзка с дължим ДДС от Ч. в размер общо на 119 329,01 лева. Същите са връчени надлежно на жалбоподателя /л. 91/.

На Ч. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК /л. 42/, в което са описани отделните публични задължения.

В писмо на П. АД до НАП /л. 28/ е посочено, че по банковата сметка на Ч. няма авоар. В писмо от 24.01.2024 г. /л. 35/ Т. П. ЕООД посочва, че Ч. не е техен служител от 10.01.2024 г., поради което не му се превеждат суми.

Въз основа на изпратено заповедно съобщение Ти Би Ай Б. ЕАД е посочило, че наличността по сметката не покрива цялата посочена в заповедното съобщение сума /л. 30 гръб/.

Видно от справки от СДВР /л. 38 и сл./ два броя МПС Рено са с прекратена регистрация от 2006 г. МПС Шевролет Блазер е с първа регистрация от 2000 г., т.е. към момента е на 24 г., един брой ремарке също е deregистрирано.

Представени са доказателства за компетентност на Е. Н. /л. 16/.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

ПНПОМ са мотивирани, като допълнителни мотиви се съдържат в Единните инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС на Съвета /а съгл. ТР 16/75 г. на ВС няма пречка мотивите да са в друг документ от адм. преписа/. В Единните инструменти /л. 46 и сл./ и в отговора на допълнително запитване на НАП до гръцкия надлежен орган /л. 106/ е посочено изрично, че жалбоподателят е задължен за ДДС в Гърция като съдлъжник на еднолично дружество с ограничен отговорност, чиито управител е самият той. Задълженията касаят данъчни декларации за ДДС относно удържани данъци върху заплати. В приложените единни инструменти са описани подробно отделните главници и лихви върху тях, посочена е датата на установяване на вземането и датата на изискуемостта му, както и периодът, за който се отнася всяка отделна главница и лихва. В ПНПОМ допълнително е посочено, че задълженията не са платени в срока за доброволно плащане, поради което същите следва да бъдат обезпечени.

В настоящото производство не може да се изследва наличието на публични задължения и техният размер, нито видът им, тъй като те са предмет на друго производство.

Доводите на жалбоподателя за липсата на доказателства, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане са неоснователни. Всяко

обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не пречат, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, доколкото липсват доказателства за наличието на други активи наложеният заповест се явява единствената подходяща обезпечителна мярка. Няма пречка жалбоподателят да поиска промяна на наложените обезпечителни мерки като представи доказателства за притежавани други активи, годни да обезпечат вземането в пълния му размер.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на изпълнителен титул, доколкото по силата на чл. 269к, ал. 1 от ДОПК единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. В случая са представени два такива единни инструменти, в които подробно е описано всяко отделно вземане по размер, датата на установяването му, съпадаща с датата на подадената данъчна декларация от Ч., който видно от инструмента има и данъчен номер в Гърция, както и датата, на която става възможно да се пристъпи към изпълнителни мерки. Нито органите на НАП, нито българският съд имат задължение да изследват вземането или първоначалното изпълнително основание, тъй като компетентният орган да се произнесе по такова оспорване е гръцкият съд, съгл. чл. 269м от ДОПК. Друг е въпросът, че очевидно се касае за подадени от лицето декларации във връзка с дължим ДДС от представляваното от него дружество – деклариран, но незаплатен, като такива задължения и съгл. българския ДОПК – чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК, подлежат на принудително изпълнение.

Доколкото представените от гръцкия орган документи са редовни от външна страна и съдържат подробно описание на задълженията на Ч., българската НАП е длъжна да предприеме изпълнителните мерки съгл. единния инструмент. В случая не са налице отрицателните предпоставки на чл. 269т от ДОПК, тъй като видно от датите на установяване на отделните вземания, по отношение на същите не е изтекла 5-годишна давност.

Липсата или не на вземане в Гърция срещу жалбоподателя, в каквато насока са възраженията на Ч., заявени в о.с.з., не е предмет на обсъждане в настоящото производство. Същото важи и за качеството му главен длъжник или съдължник – възраженията му дали е такъв касаят основателността на основното вземане и следва да се заявят в Гърция съгл. чл. 269м ДОПК. Разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е неприложима, предвид характера на настоящото производство – такова по реда на чл. 269а и сл. от ДОПК. Изложеното важи и за възраженията му, че като физическо лице не можел да има задължения за ДДС в РБ или в Гърция. Това касае вземането по същество.

Неоснователни са възраженията, че е налице прекомерност на наложените обезпечителни мерки, предвид представените доказателства, че три от МПС са регистрирани, а по отношение на другото заповестено МПС и ремарке решаващият орган е дал указания да се съберат доказателства за застрахователната им стойност. Действително, в ПНПОМ посочената такава е в размер на 0.00 лева, но това законосъобразно е прието в решението за несъществено процесуално нарушение.

Размерът на задълженията е особено голям, като очевидно едно МПС на 24 години и едно ремарке не биха могли да покрият публичните задължения от 346 076,55 лева. По отношение наложените запори в трите банки – действително формулировката на ПНПОМ следва да бъде „до сумата в общ размер от 346 076,55 лева“, но предвид събраните доказателства за липса на средства в едната банка и за недостатъчност на средствата в другата, съдът намира, че наложените обезпечителни мерки не се явяват прекомерни. Жалбоподателят не е представил доказателства реално да са му заповорирани средства в по-голям размер от 346 076,55 лева.

Неоснователни са възраженията и за недопустимост на решението на Директора на ТД на НАП С., доколкото общото произнасяне по двете жалби на Ч. срещу двете ПНПОМ не само не е нарушение, а с оглед правилната преценка на наложените обезпечителни мерки относно еднородни вземания по два броя Единни инструмента за предприемане на изпълнителни мерки, е задължително.

Атакуваното решение е законосъобразно и е в съответствие с изискванията на чл. 269а и сл. от ДОПК и Директива 2010/24/ЕС на Съвета, като с него правилно са оставени без уважение жалбите на Ч. срещу ПНПОМ. В мотивната част на двете ПНПОМ публичният изпълнител е посочил като приложимо българското право, без да се е позовал на специалните норми, каквито представляват тези по чл. 269а и сл. от ДОПК, но този пропуск не е от категорията на съществените, още повече, че на Ч. са връчени надлежно единните инструменти.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева. В този смисъл са например Определение от 23.05.2019 г. по адм. д. № 5709/2019 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 04.06.2021 г. по адм. д. № 5237/2021 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 16.05.2019 г. по адм. д. № 5351/2019 г., VIII отд. на ВАС; Решение от 29.03.2022 г. по адм. д. № 11765/2021 г. на Административен съд - София-град.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Е. П. Ч. срещу решение № ПИ-49/15.02.2024 г., издадено от Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Е. П. Ч., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. А, ап. 3, да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

